

La joia del sagrament de la Reconciliació

La pràctica d'aquest sagrament, que causa molt problema a l'home contemporani i als mateixos cristians, ens introdueix en una relació personal amb Déu Pare que omple de joia i obre en nosaltres la força del perdó. Cal viure aquest retrobament amb Déu amb serenitat i joia perquè pugui esdevenir simplement la recerca d'una millor consciència. Viscut així desapareix la incomoditat, el disgust, la vergonya.

La paraula llatina *confessio* no significa solament anar-se a confessar, sinó que significa també lloar, reconèixer, proclamar:

- Podem parlar de lloança a Déu davant del nostre pecat? Doncs, sí, perquè és Ell el qui primer espera el nostre retorn, com el pare del fill pròdig que veu venir amb alegria el proper retrobament del seu fill, i en fa festa. És amb aquesta confiança que ens hi hem d'adreçar. Amb la confiança que Ell ens estima tal com som i que ens coneix profundament i coneix el nostre pecat i que, malgrat tot, vol que estem al seu costat, ens vol al voltant de la seva taula. Per tant, en primer lloc, li hem d'agrair l'estimació i tot allò de bo que Ell realitza en la nostra vida.
- Reconèixer els pecats no és fer simplement llista d'allò que hem fet malament, sinó expressar alguns sentiments més profunds o emocions que ens pesen i que no voldríem que existissin; trobem a la vegada les arrels de les nostres culpes, és a dir, ens reconeixem per això que realment som: un feix de desig, un volcà d'emocions i de sentiments, alguns de bons, immensament bons... d'altres tan dolents que no poden deixar de pesar negativament. Ressentiments, amargors, tensions, afeccions morboses que no ens agraden, els posem davant Déu, dient: «Mira, sóc pecador, només tu em pots salvar. Només tu em treus els pecats».
- La confessió de fe és dir al Senyor: «Senyor, sé que sóc fràgil, sé que sóc feble, sé que puc caure contínuament, però tu, per la teva misericòrdia, cura la meua fragilitat, guarda la meua feblesa, fes-me veure quins són els propòsits que he de fer per a expressar la meua bona voluntat d'agradar-te». D'una confessió així neix la pregària de penediment: «Senyor, sé que el que he fet no és només un dany a mi, als meus germans, a les persones que han estat disgustades, instrumentalitzades, sinó que és també una ofensa feta a tu, Pare, que m'has estimat, m'has elegit». És un acte personal: «Pare, ho reconec i no voldria haver-ho fet mai... Pare, he comprès que...». A la llum del poder pasqual de Crist escoltem la veu: «Et són perdonats els teus pecats... pau a vosaltres... pau a aquesta casa... pau al teu esperit...»

El sagrament de la Reconciliació preveu el moment anomenat de la «penitència» o «satisfacció». Es tracta d'aquells gestos, pregàries, accions que el sacerdot demana d'acomplir com a signe i expressió de la conversió.

Les actituds que hem de tenir les trobem en l'encontre de Zaqueu amb Jesús. En aquest encontre, l'home Zaqueu realitza unes accions successives, internes i exteriors que són unes la premissa i les altres conseqüència de la paraula de perdó de Jesús.

- *L'acció interna* de Zaqueu és el seu desig de veure Jesús. Un desig fort, intens.
- *L'acció externa* és posar-se a córrer i enfilem-se a un arbre. Un acte que no correspon a un home com ell, un funcionari. És una persona que està vivint un instant de l'amor tan fort que fa que obli els seus costums, les conveniències, el seu nom, el seu prestigi, el seu orgull.
- *L'acció externa* és que Zaqueu acull Jesús, ple de joia.
- *L'acció interna* és que Zaqueu decideix i comunica que vol donar als pobres la meitat d'allò que té i reparar les injustícies amb escreix. És el fruit de «penitència» de la seva reconciliació.

El primer fruit de l'encontre penitencial és, llavors, la joia, una joia que es desborda, es vessa entorn nostre i que ens fa portar a terme amb facilitat accions fins i tot difícils, a les quals no ens hauríem decidit mai abans d'haver escoltat la paraula de Jesús.